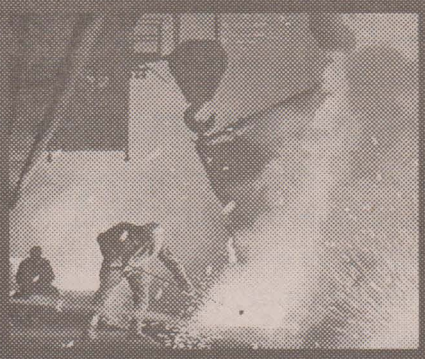
DEMİR-ÇELİK İŞÇİLERİ BÜLTENİ

İletişim için: demircelikiscileri@gmail.com

İşçi Bülteni Özel Sayı: 588 — Haziran 2010

2010-2012 MESS Grup TİS'leri yaklaşırken...

27 Haziran'da Toplu Sözleşme Sempozyumu'na!

Demir çelik işçileri, kardeşler;

Kriz bahanesi ile kazanılmış haklarımıza saldırıların ardı ardına yaşandığı bir sürecin ardından yeni bir grup toplu sözleşme sürecine giriyoruz. Gizli kapaklı yürütülen ihanet pazarlıkları bir tarafa önümüzdeki ayla birlikte üye olduğumuz sendikalar resmi olarak MESS ile toplu sözleşme masasına oturacaklar.

Hepimiz çok iyi biliyoruz ki MESS bir kez daha yeni saldırı paketleri ile karşımıza çıkacak. Yine kriz masalları anlatarak kazanılmış haklarımızı da gasp etmeye çalışacak.

Kardeşler;

Bakırçay'ın demir çelik işletmelerinde MESS'in getirmek istediği uygulamalar başımızdaki ihanet şebekesi Türk Metal'in de onayıyla zaten çoktan uygulanmaya başlandı. Esnek üretimin türlü biçimlerinden ücretlerin ve sosyal hakların gaspına kadar birçok saldırı gerçekleşti.

Ama şurası açık ki bu asalaklara bu kadarı da yetmeyecek. Yeni toplu sözleşme döneminde bir kez daha elimizdeki hak kırıntılarını gasp etmeye çalışacak, çalışma koşullarımızı daha da ağırlaştırmanın hesabını yapacaklar.

Demir çelik patronları ve MESS, bu pervasız saldırıları hayata geçirirken esas gücü bizim örgütsüzlüğümüzden alıyor. Biz dağınık ve örgütsüz oldukça haklarımızı geliştirmemize, çalışma koşullarımızı iyileştirmemize hizmet etmesi gereken toplu sözleşmeler her defasında yeni saldırılar ile sona eriyor.

Demir çelik işçileri;

Yeni bir toplu sözleşme dönemi yaklaşırken MESS yeni saldırılar için, başımızdaki sendikal ihanet şebekeleri ise ihanet ve uzlaşma için kolları sıvamış durumdalar. Eğer biz metal işçileri mücadele sahnesindeki yerimizi almazsak bu amaçlarına ulaşacaklarından da kuşku duymamak gerekir.

Hazırlanan kirli oyunu bozmak, bu kez toplu sözleşme masasından kaybederek değil kazanarak çıkmak bizlerin elindedir. Taleplerimiz uğruna vereceğimiz kararlı mücadele sadece toplu sözleşme masasından kazanımla çıkmamızda değil, sendikalarımızın gerçek birer sınıf örgütüne dönüşmesinde de önemli bir rol oynayacaktır. Biz kararlılıkla mücadele sahnesine çıktığımızda başımızdaki ihanet şebekeleri de ya mücadeleyi sürükleyecek ya da gasp ettikleri koltuklardan arkalarına bile bakmadan kaçıp gideceklerdir.

Metal İşçileri Birliği, böyle kararlı bir mücadeleyi örgütleyebilmek için tüm gücü ve olanakları ile hazırlanıyor. Bu amaçla **27 Haziran'**da İstanbul'da ülkenin dört bir yanından öncü metal işçilerinin katılımıyla **Toplu Sözleşme Sempozyumu** gerçekleştirilecek.

Hepinizi **Metal İşçileri Birliği**'nin metal işçilerinin kazanımı ile bitecek bir toplu sözleşme sürecini örgütlemek hedefiyle gerçekleştireceği sempozyuma katılmaya, fabrika fabrika kuracağınız TİS Komiteleri aracılığıyla toplu sözleşmenize ve geleceğinize sahip çıkmaya çağırıyoruz.

Habaş değişiyor...

Bir kere daha anladım ki işveren işini çok ciddi bir şekilde yapıyor. Hiç bir şekilde işçi örgütlenmesine ve bilinçlenmesine tahammül edemiyor.

14 Haziran Pazartesi günü sabah işten çıkarken iki işçi arkadaş tarafından servis duraklarında dağıtılan bildirilere ve dağıtımı yapan işçi arkadaşlara gözü dönmüş güvenlik şefi ve yine bizim gibi üç kuruşa çalışan güvenlik işçisi ağızlarından salyalar akarcasına saldırmaya kalktılar. Bizler ise orada olup bitenleri TV izler gibi izledik. Bizler için gelenleri sahipsiz bıraktık. Bizleri sömürenler sömürme işlerini bu kadar ciddiyetle yaparken bizler işin dalgasındaydık.

Evet Habaş'ta hareketli günler yaşanıyor. Birkaç yıldır sesimizi duyuracağımız bir bülten çıkıyor. 1. haddehanedeki taşeron arkadaşlar yıllardır süregelen haksızlığa karşı daha fazla dayanamayıp en doğal hakları olan zalime karşı direnme haklarını kullanarak kısa süreli de olsa bir iş bırakma tecrübesi yaşadılar.

Eminim ki orada kimin dost kimin düşman olduğunu da görmüşlerdir. Çünkü 20-25 kişi ile birlikte yapılan bu eylem bile işvereni korkutmaya fazlasıyla yetti. Belli bir alt yapısı olmayan bu eylem bile Haşim Ayten ve çetesinin ayaklarını birbirine doladı. İşveren avukatlarıyla, personel ve işletme şefleriyle olayın olduğu yerdeydi bütün ciddiyetiyle. Çünkü kendi düzenlerini yıkacak bir adım atılmıştı ve bu adım büyümemeliydi. Bu adım daha da büyürse, tüm fabrikaya yayılırsa bu çete kimi sömürecekti, kimden milyarlarca lira maaş alacaklardı. O yüzden bu direniş büyümemeli ve gerçek işçi dostu olan bu bülten ve bunun gibi bildiriler daha fazla işçiye ulaşmamalıydı.

Kapıdaki eli silâhlı güvenlik çete başı o yüzden oradaydı. Görevlerini sahiplerine layıkıyla yaptığını düşünen bu çeteciler oradaki sese kulak vermeyi unutmamalılar. Biz işçiler servis duraklarında o gün kimin dost kimin düşman olduğunu çok net bir şekilde gördük.

Peki, bu çetecilerin biz işçilere ulaşmasını istemediği bildiride neler yazıyordu? Gerçekten merak ettim ve okuduğumda anladım ki bu gelenler dosttu. Hem de öylesine bir dosttu ki benim için kendisini tehlikeye atacak kadar dosttu. Ama bizler sizleri sahipsiz bırakarak sizlere dost olamadık. Özür dileriz..

Habaş'tan bir işçi

Taşeron çalışmaya karşı mücadeleyi yükseltelim!

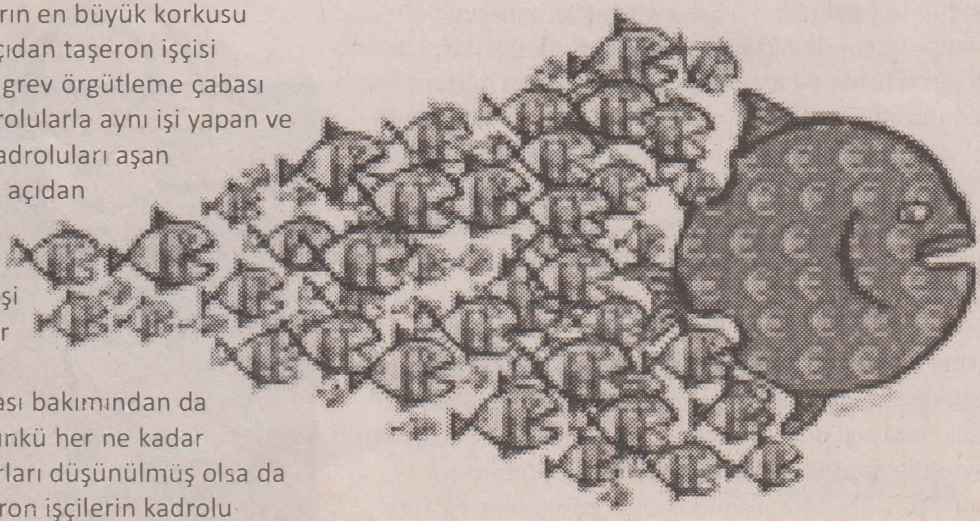
Taşeron çalışma son yıllarda büyük bir hızla arttı. Neredeyse taşeron şirketlerin bulunmadığı fabrika kalmadı denebilir. Asalak patronlar taşeron çalışma sayesinde çok büyük karlar elde ettiler ve ediyorlar. Her türlü sosyal haktan mahrum, kadrolulara nazaran oldukça düşük ücret alan taşeron işçiler ise fabrikalarda kadrolu işçilerle aynı işi yapmaktadır. Yan yana aynı bantta çalışan işçiler taşeron- kadrolu olmak üzere esasta yapay bir bölünmeye uğramaktadır. Bu bölünmenin sonucu olarak patronlar işçi maliyetlerini oldukça düşürebilmektedir. Diğer yandan ise işyerinde yaşanan sorunlara karşı örgütlenmeye daha baştan engel oluyorlar. Taşeron işçilerde yaratılan kadroya geçme umudu patronların özellikle canlı tuttuğu bir hayaldir. Bu hayalle taşeron işçisi arkadaşlar her türlü haksızlığa boyun eğdirilmektedir.

Taşeron çalışmaya karşı mücadele öncelikle kadrolu ve taşeron işçilerin ortak mücadelesi ile örgütlenmelidir. Çünkü taşeron usulü çalışma taşeron işçileri için olduğu kadar kadrolu olanlarımız için de daha fazla sömürü ve boynumuza geçirilen zincirin sıklaştırılması demektir. Bu açıdan taşeron çalışmaya karşı kadrolu işçiler tepkisiz kalmamalı, taşeron çalışmanın kaldırılması için girişilecek her mücadeleye omuz vermelidir.

Patronlara karşı girişilecek her mücadele ise önüne iş durdurabilme, grev yapabilme hedefini koymalıdır. Çünkü patronların en büyük korkusu üretimin aksamasıdır. Bu açıdan taşeron işçisi arkadaşlar kadro hakkı için grev örgütleme çabası içerisinde olmalıdırlar. Kadrolularla aynı işi yapan ve bir çok işletmede sayıları kadroluları aşan taşeron işçisi arkadaşlar bu açıdan genellikle üretimi durdurabilecek koşullara sahiptir. Kadrolularla aynı işi yapıyor olmak bu açıdan bir avantaj olduğu gibi diğer yandan yasal dayanak olması bakımından da bir avantaja dönüşebilir. Çünkü her ne kadar temelinde patronların çıkarları düşünülmüş olsa da taşeronlukla ilgili yasa taşeron işçilerin kadrolu işçilerle aynı işi yapmasını yasaklamış, taşeron şirketlerin ancak teknik uzmanlık gerektiren ve yardımcı işlerde faaliyet gösterebileceğini açıkça belirtmiştir. Bunun dışında kurulan taşeronluk ilişkisi hileli sayılarak o şirkette çalışan taşeron işçiler çalışmaya başladıkları günden itibaren kadrolu sayılacaklardır. Ancak tek başına yasal yollara başvurmakla yüzde yüz haklı olunan bu konuda bile başarı elde etmek ve haklarımızı kazanmak mümkün değildir. Çünkü yasalar ve yargı her zaman patronlar tarafında olmuştur. Bu yüzden bu yasaların uygulanmasını sağlamak için bile üretimden gelen gücümüzü kullanabilmeliyiz.

Bu konuda sendikalı olan işyerlerinde ise özellikle Türk Metal örgütlü ise sendikalar açıkça işçileri arkasından vurmakta, patronlarla yaptıkları gizli anlaşmalarla yasadışı uygulamaları görmezden gelmekteler. Bunun en bariz örneği Habaş'ta yaşanmaktadır. Bu açıdan bizler öncelikle kendi gücümüze güvenmeli, sendikalardan bağımsız örgütlenerek her bölüme yayılmış komitelerimizle kaderimize sahip çıkmalıyız. Yine de sendikal haklardan ve mevzilerden yararlanmalı, ancak bizleri satışa getirmelerine ulaştığımız güçlü bir iç örgütlülükle engel olmalıyız.

Taşeron çalışmaya karşı fabrikalarda taleplerimiz herkese kadro hakkı, eşit işe eşit ücret ve iş güvencesi olabilmelidir.

Habaş'ta taşeron işçiler üretimi durdurdu!

Habaş Demir-Çelik'te sömürünün ve esnek çalışmanın sınırlarının zorlandığını bültenimizde döne döne vurgulamıştık. Buradaki çalışma şartlarının orta çağ köleliğini aratmadığı su götürmez bir gerçek. Bu şartlar eninde sonunda patlak verecekti. Ve bu sonunda oldu.

Habaş'ın en büyük sorunlarından biri taşeron sistemidir. Toplamında otuzun üzerinde taşeron firması vardır. Ve her birinin çalışma şartları kölecedir. Sınıf bilinçli demir-çelik işçileri olarak sık sık bültenimizde bu uygulamaları teşhir etmiş, çözüm yollarını da sunmuştuk.

Devlet eliyle yasallaştırılan taşeronluk bile Habaş'ta yasadışı olarak uygulanmaktadır. Çünkü yasada bile asıl iş taşerona devredilemez. Ve işyerinin asıl işini yapanlar kim olursa olsun kadrolu sayılırlar. Ama Habaş'ta orman kanunları işlemektedir. Sermaye devletinin yaptığı sözde denetlemelerde bile bu kanunlar değişmiyor.

Habaş patronu Mehmet Başaran'ın baş uşağı Haşim Ayten taşeron işçileri şimdiye kadar cemaat ilişkileri üzerinden dizginlemeye çalıştı, işçilerin dini duygularını sömürerek taşeronluğa boyun eğilmesini sağladı. Ama bu kölelik de bir yere kadar sürdürülebilir.

Denetlemelerin sıkılaşması Habaş patronunu taşeronluk konusunda da göstermelik adımlar atmak zorunda bıraktı. Özellikle Erbel'de bu sorun çok daha yoğun yaşandı. Çünkü Erbel Habaş' ın asıl işini kadrolu işçilerle birlikte yapan bir firmadır. Hatta bu taşeron firmanın asıl sahibinin bile Haşim Ayten olduğu söylenmektedir.

Sonuçta 3. haddehanede yaklaşık 15 Erbel işçisi kadroya alındı ve bu arkadaşlarımıza personel sorumluları tarafından kadro meselesinin kimseye bildirilmemesi dayatıldı. Ama hiçbir şey gizli saklı kalmıyor.

12 haziran günü 1. haddehanede çalışan 25 kadar Erbel işçisi taşeronluğa isyan etti ve sabah saat 8'den öğleden sonraya kadar üretimden gelen güçlerini kullanarak işi durdurdular. Bu süre içerisinde Haşim Ayten'le, fabrika avukatıyla, şefleriyle, örgütlü bulunan Türk-Metal sendikasıyla görüştüler. İşveren vekillerinin hepsi de bu görüşmelerde birbirlerinden çelişkili ifadeler kullandılar. Haşim Ayten kadro alımı olmayacağını, belki ilerde olabileceğini, isteyenin istifa edebileceğini söylemiş; personel sorumluları avukat ise yavaş yavaş alınacaklarını belirtmiştir. Ama gerçekte söyledikleri farklı olsa da amaçları ortaktır. Onlar hem tehdit, hem vaatlerle taşeron işçilerin patlayan öfkesini dindirmeye çalıştılar.

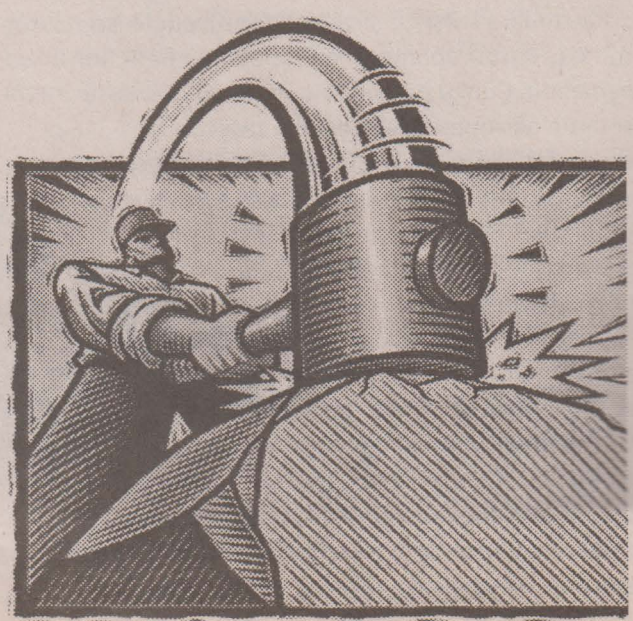
Biz demir-çelik işçilerine düşen ise kadrolu taşeron ayrımı yapmadan, hiçbir patron vekilinin sahte vaadine kanmadan ve baskılarına boyun eğmeden yakılan bu ateşi Habaş' ta ve havzada büyütmektir. Taşeronluk kadrolu işçilerin de can alıcı sorunlarından birisidir.

Metal İşçileri Birliği öncülüğünde işyerlerimizde komitelerimizi kurarak haklarımız için bir mücadele hattı çizebilmeliyiz. Ancak bu şekilde örgütlenerek taşeronluğu kaldırabiliriz.

Nasıl ki 15-16 Haziran direnişinde işçiler sendikaları ve hakları için iki gün boyunca İstanbul'u patronlara ve onun devletine dar ettiyse bizde onların açtıkları yoldan işgallerle, grevlerle, direnişlerle ilerleyebilmeliyiz.

Köle değil işçiyiz, örgütlüysek güçlüyüz!

Sınıf Bilinçli Demir-Çelik İşçileri

Tüm taşeron işçiler kadroya alınsın, herkese iş güvencesi sağlansın!

Habaş işçileri, kardeşler;

Patronlar için taşeronluk biz işçileri bölüp parçalamak için kullandıkları en önemli silahlardan biridir. Taşeronluk sistemi ile patronlar bir yandan işçilerin bir bölümünü insanlık dışı koşullarda çalıştırıp iş güvencesini ortadan kaldırırlar, bir yandan da çeşitli yasal yükümlülüklerden kaçarak maddi kazanç sağlarlar. Ancak daha da önemlisi taşeron sistemi ile patronlar işçilerin birlikte hareket etmesine, ortak bir mücadele yürütmesine engel olmaya çalışırlar.

Kardeşler;

Habaş'ta da taşeronluk sistemi en pervasız hali ile uygulanıyor. Hem de her maddesi ile patronların çıkarını savunan yasalarda bile yeri olmayan bir şekilde. Mevcut yasalarda bile işletmenin asli işleri taşeronlara devredilemezken Habaş'ta aynı bölümlerde aynı işleri yapan işçiler taşeron-kadrolu olarak bölüp parçalanıyor. Habaş patronu hem sermaye devletinin, hem de işbirlikçiliği adet haline getiren sendikacıların göz yumması sayesinde bu yasadışı uygulamayı bu kadar rahat ve pervasız bir şekilde hayata geçirebiliyor.

Taşeron Habaş işçileri;

İnsanca çalışma ve yaşam koşulları ile birlikte kadro talebi sizlerin en doğal, en meşru taleplerinizden biridir. Oysa Habaş patronu ve onun vekilleri bu haklı talebinizi ve ortaya çıkan tepkinizi her defasında zamanı belli olmayan vaatlerle ve tehditlerle geçiştirmeye çalışıyor. Açığa çıkan tepkileriniz ve gerçekleştirdiğiniz eylemler ise yeterince örgütlü ve hazırlıklı olmadığınız için her defasında bu zamanı belirsiz vaatler ve tehditler ile sönümleniyor.

Eğer kadro hakkımızı elde etmek ve iş güvencemizi sağlamak istiyorsak yapmamız gereken örgütlenmek, tepkimizi örgütlü bir şekilde dile getirmektir. Yemek boykotlarından, mesaiye kalmamaya, iş yavaşlatma ve durdurmaya kadar hep birlikte göstereceğimiz tepkiler Habaş patronuna geri adım attırmanın tek yoludur. Çünkü asalak patronların asıl korkusu işçilerin birliği ve mücadelesi sonucunda kârlarının azalmasıdır.

Ayrıca işyerinde örgütlü olan Türk Metal Sendikası'nı zorlamak ve sendikalaşmak da atmamız gereken bir diğer adımdır.

Kadrolu Habaş işçileri;

Taşeron işçilerin kadro talebi kadrolu işçilerin de en önemli sorunlarından biridir. Kadrolu işçiler de Habaş'ta sayısız saldırı ile yüz yüzedir. Bu saldırıları püskürtebilmek ise tüm Habaş işçilerinin ortak mücadelesi ile mümkündür. Aksi takdirde Habaş işçilerinin çalışma ve yaşam koşulları insanca bir seviyede değil, bugün taşeron işçilerin koşullarından bile daha ağır şekilde en altta eşitlenecektir.

Kardeşler,

Habaş patronu meydanı boş bulduğu için yasadışı ve kuralsız bir şekilde bizleri sömürmektedir. **Metal İşçileri Birliği** bu kuralsızlığa izin vermemek için "sömürüye artık yeter" diyen tüm demir çelik işçilerini örgütlenmeye ve mücadele etmeye çağırmaktadır.

İşçilerin birliği sermayeyi yenecek!

Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber, ya hiç birimiz!

Metal İşçileri Birliği

Yağmurdan kaçarken...

Türk Metal'in son başkanlar kurulu toplantısı Karabük'te gerçekleştirildi. Bir gövde gösterisi eşliğinde gerçekleştirilen başkanlar kurulunun Karabük'te gerçekleştirilme nedeni ise Çelik İş'in örgütlü olduğu Kardemir'de yeni bir yetki savaşını başlatmak.

Başkanlar Kurulu öncesinde bol bol hamaset nutukları atmakta bir sakınca görmeyen bu çetenin yeni elebaşı Pevrul Kavrak, Çelik-İş'in Kardemir işçisini orta yerde bıraktığını, Kardemir işçilerine kendilerinin sahip çıkacağını iddia etti. Üyesi olan yüz binin üzerinde metal işçisi için ihanet etmekten başka hiçbir şey yapmayan bu çete Kardemir'den 76 işçinin izne çıkartılmasına karşılık gerekirse 3000 Kardemir işçisinin maaşını kendisinin vereceğini söyleyecek kadar da atıp tuttu.

Çelik-İş yönetimi Kardemir işçilerinin ve üyesi olan diğer metal işçilerinin haklarını savunmak için en ufak bir çaba harcamıyor. Türk Metal'in de ondan en ufak bir farkı bulunmuyor. Hatta metal sektöründe sendikal ihanet dendiğinde ilk akla gelen de Türk Metal çetesidir. Bu çete bundan 30 yıl önce sektörün küçük bir sendikası iken 12 Eylül yasaları ve patronların bilinçli bir tercihi ile yüz binin üzerinde işçiyi temsil eder hale geldi. O günden bugüne de kendisine biçilen görevini cansiperane bir şekilde yerine getirdi.

Patronlar esnek üretim istedi; daha iş yasasında bile yeri yokken esnek üretim Türk Metal'in örgütlü olduğu fabrikalarda uygulandı. Patronlar sosyal hakların gaspı, düşük ücretler dedi; bu çete eliyle hayata geçirildi. Öncü işçileri birer birer tespit edip kapı önüne koyduran da yine bu çete oldu. Türk Metal çetesi bu ihanetlerinin hepsini büyük bir gurur kaynağı olarak gördü. Sözde ulusalcılık ve kalkınma adına her defasında fedakarlık masalları anlattı. Oysa yaptığı tek şey MESS'e ve metal patronlarına uşaklık yapmaktı.

Patronların gücünü de arkasına alan bu çete şimdi sektörde tek sendika olacağını iddia ediyor. Milyonlarca örgütsüz metal işçisi orta yerde duruyorken aylardır Birleşik Metal'in ve Çelik-İş'in örgütlü olduğu işyerlerindeki örgütlülüklere saldırıyor.

Bu çetenin saldırdığı birçok yerde ise işten atılma korkusu ile işçiler saldırıya boyun eğiyor, Türk Metal çetesine üye oluyorlar. Ancak metal işçilerinin bu saldırıları sessizce kabul etmelerinin tek nedeni duydukları işten atılma korkusu da değil. Zaten bir taban örgütlülüğünden yoksun olan ve kendi gücünün de farkında olmayan işçiler çoğu durumda Türk Metal'i bir kurtuluş umudu olarak da görebiliyorlar. Çünkü diğer sendikaların yönetimleri ve sendikal anlayışları da metal işçilerinin mücadelesi için en ufak bir gelecek vaat etmiyor. Eğer Türk Metal çetesi iddia ettiği gibi sektörde tek sendika olmayı başarırsa örgütlü-örgütsüz tüm metal işçilerini çok daha karanlık günler bekliyor.

Bu çeteye ve diğer uzlaşmacı anlayışlara engel olmak ise bizlere bağlı. Bizler fabrika fabrika örgütlülüğümüzü güçlendirdikçe bu ihanet şebekelerinin hepsini kovalayacak güce de ulaşacağız. Bunun için ise önümüzde uzun ve zor bir mücadele süreci var. Ama her şeye rağmen boyun eğmemeliyiz. Çünkü boyun eğdikçe her defasında daha da fazla kaybedeceğiz. Oysa direnip mücadele ettiğimizde eninde sonunda kazanan biz olacağız. Kazanan metal işçilerinin birliği ve mücadelesi olacak.

15-16 Haziran direnişi yol gösteriyor!

İşgal! Grev! Direniş!

1960'lı ve 70'li yıllar Türkiye işçi sınıfının mücadelesinin en yoğun dönemlerinden biriydi. Bu dönemde yürütülen mücadele patronlara ve sermaye devletine büyük bir korku salmıştı. İşte bu mücadele dönemi içinde devlet eliyle kurulan Türk-İş içinde bölünmeler başlamış ve Devrimci İşçi Sendikaları Konfederasyonu (DİSK) kurulmuştu.

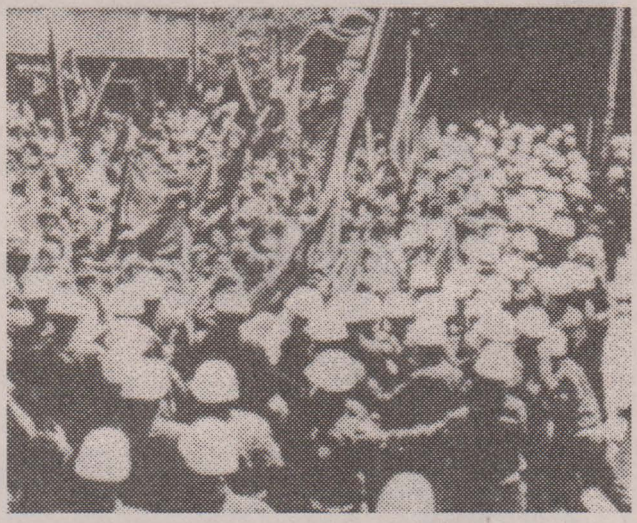
Bu durum sermaye devletini yeni yasal düzenlemeler yapmaya yöneltmişti. Bu doğrultuda yeni çıkarılacak yasayla birlikte DİSK ve bağlı sendikalar fiili olarak kapatılacak, işbirlikçi hain Türk-İş sendikası tek yetkili konfederasyon olarak devlet eliyle daha da güçlendirilecekti. Böylece işçi sınıfının önüne büyük bir barikat kurulmuş olacaktı. Hain Türk-İş yöneticileri 11 Mayıs'ta Erzurum'da yaptıkları kongrede bu yasal değişiklik önerisini sevinçle karşıladılar. Meydanı kendilerine bırakan öneriyi hararetle desteklediklerini açıkladılar, DİSK'i bölücülük ve vatan hainliği yapmakla suçladılar.

Yeni çıkarılacak yasanın mecliste görüşülmeye başlamasıyla birlikte tepkiler de giderek kendini hissettirmeye başladı. DİSK kendine bağlı sendikalarla yaptığı toplantıda 17 Haziran'da bir protesto gösterisi düzenleme kararı aldı. Ama işçi sınıfında sendikalarının kapatılma girişimine karşı biriken öfke bu gösteriden daha önce patladı.

15 Haziran sabahı fabrikalarına gelen işçiler özellikle İstanbul ve Kocaeli'de şalterleri indirerek üretimi durdurdular. Bununla da yetinmeyen işçiler fabrikalarından çıkarak İstanbul'un merkezine doğru büyük bir yürüyüş başlattılar. Aynı gün İzmir, Ankara, Adana ve Bursa gibi sanayi şehirlerinde de üretim durdurularak benzer yürüyüşler düzenlendi.

15 Haziran'da 75 bin işçiyle başlayan direniş 16 Haziran günü 150 bin işçiye ulaşmıştı. Direnişe sadece DİSK üyesi işçiler katılmamış, Türk-İş üyesi işçiler de bu kararlı mücadeleye ortak olmuştu. Direniş artık iki dünya arasındaki bir çatışmaya, emek ile sermaye arasındaki bir savaşa dönüşmüştü. Bir tarafta zincirlerinden başka kaybedecek bir şeyleri bulunmayan ücretli köleler, diğer tarafta ise bir asalak takımı olan kan emiciler.

Sermaye devleti direnişi bitirebilmek,

saltanatlarını devam ettirebilmek için kolluk güçlerini, ordusunu, polisini işçilerin üzerine saldırttı. Farklı kollardan yürüyen işçilerin buluşamaması için İstanbul'da Galata Köprüsü açıldı. İşçilere silahlar sıkıldı ve üç işçi yaşamını yitirirken yüzlerce işçi de yaralandı. Bu işçilerdeki öfkeyi daha da arttırdı ve sermaye devleti son çareyi sıkı yönetim ilan etmekte buldu. Kan emici asalaklar ise "İşçiler geliyor!" korkusuyla İstanbul'u terk ettiler.

Emek ve sermaye arasındaki bu direniş artık DİSK'inde sınırlarını aşmıştı. DİSK yöneticileri de radyolardan yayınladıkları mesajlarla direnişin bitirilmesini istediler. Ama işçiler kararlıydı. Sendikalarının kapatılmasına izin vermeyeceklerdi. Fabrikalara dönseler de üretimi durdurmaya devam ederek eylemlerini sürdürdüler. Sonuçta da direniş sermaye devletine geri adım attırdı ve yasal düzenlemeler iptal edildi.

Şanlı 15-16 Haziran direnişinin ardından tam kırk yıl geçti. Bizler ise bu direnişlerden öğrenmeye devam etmeliyiz. Hiçbir hak sermeye devleti tarafından bize bahşedilmedi. Tam tersine bütün haklarımızı canlarımızı feda ederek bizler kazandık. Nasıl ki 32 yıl sonra Taksim'i kazandıysak yeni hak ve özgürlüklerimizi de ancak fiili meşru mücadeleyle kazanabiliriz. İşçi sınıfı tarihi görkemli direnişlerin tarihidir.

Bir demir-çelik işçisi

Toplu Sözleşme Sempozyumu

* mücadele
* örgütlenme
* talepler...

27 Haziran Pazar
Saat: 10:30
Yer: Kadıköy Halis Kurtça Kültür Merkezi
Ressam Salih Erimez Cad. Uzunçayır Sok.
Merdivenköy - Göztepe - İSTANBUL

Metal İşçileri Birliği

İşçi Bülteni Özel Sayı No: 588 * Fiyatı: 25 YKr * Haziran 2010 * Sahibi ve S. Yazı İşleri Md. : Ayten ÖZDOĞAN * EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti. * Mollaşeref Mah. Simsar Sok. 5/3 Fatih/İSTANBUL* Tel/Fax: 0 (212) 621 74 52 * Baskı: Özdemir Mat. * Davutpaşa Cad. Güven Sanayi Sit. C Blok No: 242 Topkapı/İstanbul * 0 (212) 577 54 92